

Sygnatura akt VIII C 1024/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant Przemysław Staszczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1024/18

UZASADNIENIE

W dniu 16 marca 2018 powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanemu M. W. powództwo o zapłatę kwoty 1.346,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że wiarytelność dochodzona pozwem wynika z zawartej przez pozwanego z W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 24 czerwca 2014 umowy nr (...). Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy i nie spłacił zaciągniętego zobowiązania. Na mocy umowy cesji z dnia 1 grudnia 2017 roku powód nabył wiarytelność względem pozwanego.

(pozew k. 4-6v.)

W dniu 30 marca 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W treści sprzeciwu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że to stało się wymagalne w dniu 26 października 2014 roku.

(nakaz zapłaty k. 63, sprzeciw k. 66-68)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia wskazał, że skuteczne jego zgłoszenie nie powoduje wygaśnięcia

zobowiązania, a jedynie jego przekształcenie się w zobowiązanie naturalne. Jednocześnie powód potwierdził, że data wymagalności zaciągniętej przez pozwanego pożyczki przypadała na dzień 26 października 2014 roku.

(odpowiedź na sprzeciw k. 79-80)

Na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2018 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 88)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. W. zawarł z pierwotnym wierzycielem W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością umowę pożyczki, na mocy której pożyczkodawca udzielił mu pożyczki w kwocie 900 zł, którą pozwany zobowiązał się spłacić wraz z prowizją w wysokości 332,10 zł w terminie do dnia 26 października 2014 roku. W określonym terminie pozwany nie spełnił zaciągniętego zobowiązania.

(umowa pożyczki k. 44-53v., formularz informacyjny k. 54-56, okoliczności bezsporne)

W dniu 1 grudnia 2017 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem W..pl (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W., umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika M. W., wynikającej z tytułu umowy pożyczki.

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanego zostało określone na łączną kwotę 1.329,85 zł.

(umowa przelewu wierzytelności k. 17-25v., wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności k. 40, okoliczności bezsporne)

Pozwany do dnia wyrokowania nie uregulował wskazanego zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09, Lex nr 741022).

Podniesiony przez pozwanego zarzut okazał się w pełni skuteczny.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei,

że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie – związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pożyczkodawca – pierwotny wierzyciel, takową działalność niewątpliwie prowadził.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

W przedmiotowej sprawie roszczenie stało się wymagalne w dniu 26 października 2014 roku, w którym upływał termin płatności zaciągniętej przez pozwanego pożyczki. Z niniejszym powództwem powód wystąpił natomiast w dniu 16 marca 2018 roku, a zatem już po upływie trzyletniego terminu przedawnienia. Dochodzone w sprawie roszczenie uległoby przedawnieniu również wtedy, gdyby przyjął, iż poprzez złożenie wniosku o rozłożenie spłaty zadłużenia na raty pozwany uznał roszczenie, albowiem ostatecznie oświadczenie pozwanego w tym zakresie zostało złożone w dniu 15 grudnia 2014 roku.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwanego. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. Na gruncie niniejszego postępowania spełnienia powyższych warunków powód nie wykazał (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.).

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego, pozwanego nie może bowiem obciążać zaniedbanie powoda w dochodzeniu świadczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd oddalił powództwo w całości.